

Septembris 2016

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

СВЯТЫЙ АПО.

Павелъ

„Ja jums arī
Kristū būtu
desmit tūkstoši
skolotāju, tad
tomēr nedaudz
tēvu, jo es caur
evaņģēliju esmu
jūs dzemdīnājis
Kristū Jēzū.”
(1 Kor 4, 15)

SIRDS TIECAS PĒC GARĪGĀ EVERESTA!

Draudzes avīzes iepriekšējā numurā, runājot par dzīves (svēt-)ceļojumiem, pieminējām kāpšanu kalnos. Dažreiz ir interesanti noskatīties kādu filmu, kura rāda, ka cilvēkam nepietiek sasniegt vienu konkrētu līmeni, viņš atkal tiecas pēc kā augstāka. Piemēram, Alex Honnold filmā „Alone on the wall”. Jau sasniegums, ko kāpējs paveica 2008. gadā, pārspēj cilvēku gaidas. Pa 270 m garu vertikālu kalna sienu, ko sauc „Moonlight Buttress”, viņš kāpa viens, turklāt bez virvēm, āķiem un cita aprīkojuma. Tomēr ar to šim cilvēkam nepietika. 2012. gadā viņš nolūkoja klints sienu Kalifornijā (ASV), pa kuru neviens bez aprīkojuma līdz šim nebija kāpis. Sienas garums ir 600 m, kalnu kopīgais augstums – 2693 m vjl.

Līdzīgus piemērus var atrast daudz. Tie visi attēlo sirds ilgus (dažreiz pat neapziņātas), kurām pateicoties, cilvēks kā Dieva radība cenšas sasniegt līdz šim nesasniedzamo, augstāko, plašāko, neierobežotāko – sasniegt absolūto, lai sajustu laimi! Vai par šādiem centieniem jau nerunāja sv. Augustīns (354 – 430), sakot: „Kungs, (...) **TU MŪS ESI RADĪJIS SEV UN MŪSU SIRDS IR NEMIERĪGA, KAMĒR TĀ NEATDUSAS TEVĪ.**” Šis teksts pazīstams daudziem ticīgajiem, un to var atrast pat Katoliskās Baznīcas katehismā (KBK 30).

Līdzīgu situāciju var novērot garīgajā dzīvē. Cilvēks, kurš nepazīst Dievu, bet sastopas ar citu pārliecinošo liecību, var

sākt jautāt: „Kāpēc viņu dzīve tā atšķiras no manējās? Kāpēc viņi ir laimīgāki nekā es?”

Un tad sākas meklēšanas ceļš. Tas, kurš sākot ticēt, ka Dievs ir, ka Viņš mūs dzird, redz un mīl, iesāk intensīvāku lūgšanas dzīvi, proti, cenšas runāt ar Dievu un sadzirdēt Viņa atbildi vai redzēt to konkrētā Dieva darbībā. Ticības ceļā, ticības kāpšanā ejot tālāk, viņš pamazām padodas Dieva vadībai, meklē tajā arī garīgo vadību (bikstēvu) un tad redz brīnišķas lietas, ko Dievs dara viņa dzīvē un caur viņu arī citu cilvēku dzīvē. Var teikt – viņš redz vairāk, jo sasniedz augstāku līmeni. Un tad, kad dažs brīnās par redzamiem brīnumiem viņa apkārtnē, cilvēks var atbildēt: „Bet kas tajā neparasts?”

Mēs cenšamies pildīt Dieva gribu, lūdzamies, lai Viņš dara vajadzīgos brīnumus, un mūsu Debesu Tēvs to veic. Vai tad Viņam jēl kāda lieta ir neiespējama?”

Šādu mācību Polijā savā laikā izteica tēvs Roberts DeGrandis, kurš, runājot par kādu pārsteidzošu dziedināšanu, komentēja: „Dziedināšana ir Dieva atbilde uz mūsu lūgšanām”. Tik vienkārši.

Par ticības dzīves virsotnēm un tiekšanās pēc tām vērts palasīt arī Dieva svēto aprakstos. Šādu kāpšanu kalnos, piemēram, apraksta sv. Terēze no Jēzus un sv. Jānis no Krusta. Nozīmīga lieta, kura atkārtojas viņu stāstos un kas atklāj „dzinēju”, kurš liek kāpt augstāk un augstāk, ir refrēns, ka nekad nepietiek ar to, kas jau sasniegts. Sastopoties ar Dieva „saldumu”, vienmēr

gribas vairāk. Arī tautas gudriņa saka: „Apetīte aug ēdot”. Tomēr Dieva Atklāsme (Bībele) māca: „**Apcere (atmiņa) par [Dieva] gudrību ir saldāka nekā medus, un tās mantošana – nekā medus kāres. Tie, kuri mani ēd, joprojām salks, un tie, kuri mani dzer, aizvien slāps**” (Sīr 24, 20-21). Vēl citu paskaidrojumu atrodam sv. Pāvila teiktajā: „Ko acs nav redzējusi, ne auss dzirdējusi, ne cilvēka sirdī nācis, to Dievs sagatavojis tiem, kas Viņu mīl.” (1 Kor 2,9) Un uz tā fona viņš

piebilst: „*Brāji, es nedomāju, ka es to būtu satvēris, bet vienu gan: **aizmirsdams to, kas aiz manis, es tiecos pēc tā, kas priekšā; es steidzos pretim mērķim – Dieva augstā aicinājuma godalgai Kristū Jēzū.***” (Flp 3,13-14). Tādēļ var teikt, ka arī sv. Pāvila sirds bija „nemierīga, kamēr tā neatdusējās Kungā”.

Tie, kuri sastopas ar dzīvo Dievu un lielāku svētumu, vairs nevar būt vienaldzīgi.

Priesteris Pāvils

Dzejas pieskāriens Dzejas dienās

Pāvils Kamola

VĒSTULE NO ĒGIPTES

*Vai tie ir maigi soļi
vai tomēr sirdspuksti?
Tik maigi, tik klusi...,
...lai paņemtu viņu uz rokām.*

*Silts vaigs,
pēc tam kūpst,
kā Degošā Krūma zīmogs
uz Ēģiptes Zemes.*

*Kad izaugs,
sadzirdēs viņu, atpazīs,
lai atnāktu līdz pat Nebo kalnam.*

*Kad viņa attālinājās no šūpuļa,
viņš lēnām atvēra acis,
lai ieraudzītu Maizes Balto Zvaigzni
melnās laika debesīs.*

*Jā, celies!
Tava papirusa
kaste, spieķis un krusts
jau gaida.*

PSALMS AR DIVIEM DIVNIEKIEM

*Ar vainas zīmogu
aizvēra sprostus,
lai paliktu bez cerības elpas
un virpuļotu apkārt nesaprašānai.*

*Gaisa trūkuma
un galvas reibuma dēļ
nokrita kā rudens lapa.*

Vai tagad atnāks ziema?

*Iekšā tomēr pastāv
Ekziperī stīgas,
kuras spēj stāstīt par kviešu mūziku,
un arī Terēzes lifts,
kurš var palīdzēt ieraudzīt Omegu.
Starp tiem —
ievainotas rokas,
kurās vēl dejo Saule
pāri svētsolījumiem un sapņiem.*

Cik ilgi?!?

*Dievs, vai Tu dzirdi vārdu dziesmā,
kuru spēlē citi
uz baltiem pianīno taustiņiem?!?
Tā ir drusciņ samazināta,
bet tas ir viņa vārds!
Lai dzīvo!!!*

NEBŪVĒT AP SEVI BIEZAS SIENAS

Šā gada rudens **Jāņa un Agneses Liepiņu** (attēlā) ģimenē ir ļoti īpašs: laulības desmitgade, Agnese atsākusi skolotājas gaitas Madonas Valsts ģimnāzijā, un viens no četriem bērniem kļuvis pirmklasnieks. Cienot un mīlot draudzē lielisko ģimeni, lūdzām atbildēt uz dažiem jautājumiem.

Kas ir jūsu ģimenes stūrakmeņi?

Agnese: Viens no stūrakmeņiem, uz kura balstās mūsu laulība, noteikti ir 2006. gada 2. septembrī teiktais solījums viens otram Dieva priekšā. Vēl joprojām atceramies to no galvas, un, tā kā abi esam praktizējoši katoļi, vārdus – „apsolu būt uzticīgi gan laimē, gan nelaimē, gan veselībā, gan slimībā visās sava mūža dienās” – uztveram pavisam nopietni.

Otrs stūrakmens noteikti ir laulības sakramentam līdzī ejošā žēlastība, kas nāk no Dieva žēlsirdīgās sirds un ik dienas atgādina: „Es jums palīdzēšu izturēt līdz galam, tikai turieties pie Manis.”

Kā svinējāt laulības desmitgadi?

Laiks divatā ir tas, kas mums pietrūkst visvairāk, tāpēc šajā dienā nerīkojam svinības. Kopā ar bērniem aizgājām uz Misi, kas bija veltīta pateicībā par mūsu laulības jubileju, bet pēc tam abi divatā aizbraucām uz skaistu Latvijas vietu – Dikļu pili. Gadījās arī kāds pārsteigums – patīkama atkalredzēšanās ar mūsu kāzu auto – 1973. gada žigulīti, jo ciemos atbrauca tā saimnieks ar visu autiņu un ģimeni.

Kas, izvēloties dzīvību, ir bijis jūsu

lielākais pārbaudījums?

Tas noteikti ir bijis pateikt „jā” trešajam un ceturtajam bērniņam. Jo divi bērni, turklāt dēls un meita – tas ietilpst sabiedrības standartos, bet trešais un ceturtais...tas cilvēku acīs jau ir par daudz. Protams, ar katru bērnu ir bijuši vieni un tie paši jautājumi – kā mēs tiksim galā, kā spēsim nodrošināt savu ģimeni? Varam liecināt – jo vairāk bērnu, jo lielāks iemesls Dievam par tevi rūpēties. Dieva palīdzīgo roku esam jutuši vienmēr gan caur dažādām situācijām un sakritībām (arī mājas celtniecībā), gan caur cilvēku un tuvinieku atsaucību.

Vai kuplu saimi rekomendējat arī jaunajām ģimenēm?

Nesen žurnālā „Mans mazais” izlasīju kādas vecmāmiņas teikto, kura atzina: „Jaunībā domāju, ka tik nepaliek stāvokli, bet tagad domāju, žēl, ka man nebija vēl bērnu un ar nepacietību gaidu vēl kādu mazbērniņu.” Bērni laikam ir tā vērtība, ko apzināties un novērtēt tikai ar laiku. Jā, jaunībā tas saistās ar daudziem pienākumiem un rūpēm, bet mēs bērnus apzināties kā savas ģimenes bagātību. Ko gan mēs citu pēc sevis atstāsim?

Šajā pašā žurnālā arī izlasīju citātu, ko teicis franciskāņu mūks Ričards Rors: „Dzīvē vienmēr laimīgāki ir tie cilvēki, kuri uzdrīkstējās atvērties, nekā tie, kas drošības pēc uzbūvēja ap sevi biezu sienu.” To pašu var teikt arī par bērniem. Var no viņiem „izsargāties” vai pat atteikties, kad viņi jau ir pieteikušies, un tādā veidā sevi no kaut kā

pasargāt, bet mēs par savu ģimeni varam teikt, ka mūsu laime ir bērnu dzīvelīgie smieklī un čalas, viņu panākumi, talanti, asprātīgie domugraudi un laiks, kad viņi guļ. ☺

Šovasar no dzīvokļa pārcēlāties uz privātmāju. Ko tas mainīs ikdienas ritmos?

Vēl dzīvojam uz čemodāniem, mantas ir sakrāmētas kastēs un nav atradušas savu īsto vietu, tomēr baudām un priecājamies par plašumu. Bērniem ir kur ieskrieties, abiem skolniekiem – Jēkabam un Agatei – ir savs klusais stūrītis, kur mācīties. Priecājamies arī par skatu pa logu uz baznīcu, tikai šoreiz no sāniem.

Ko darāt, lai atjaunotos?

Man personīgi ļoti patīk apmeklēt Bībeles stundas. Esmu pārsteigta par to, kā Dievs vienmēr spēj uzrunāt caur Savu Vārdu par to, kas man ir bijis aktuāls pēdējā laikā. Pavadiet pusstunda klusumā Dieva Vār-

da gaismā ir kā mazas rekolekcijas. Vienmēr priecājamies arī par ikmēnešā ģimeņu tikšanās, tajās bagātināties no laika un sarunām kopā ar pārējām ģimenēm. Mēs draudzē neesam vienīgie, kuriem ir daudz bērnu.

Agnese ar septembri atgriežas skolotājas darbā. Vai kristīgo vēsti var ienest arī matemātikas stundās?

Kad vien tiek pieminēts vārds „bezgalība”, var domāt par Dievu. Tā kā nav iespējams nosaukt vislielāko skaitli, nevar nosaukt arī vismazāko skaitli. Dievs vada gan kosmosu un planētu darbību, gan kontrolē vismazāko atomu darbību. Mēs varam apjaust vai atklāt tikai mazu daļu no Dieva gudrības. Arī mācot par Zelta griezumu vai Fibonači skaitļu virkni un spirāli, varam tikai pārsteigumā brīnīties, kad ieraugām to pašu spirāli gliemežvākā, papardes pumpurā vai saulespuķu sēkļiņu izkārtumā.

Jautāja **Inese Elsiņa,**
foto no personīgā arhīva

Jānis un Agnese kāzu dienā. Liepiņu ģimene 2015. gadā Jāņu dienā.

TĒVA DIENA LATVIJĀ UN PASAULĒ

Otrajā septembra svētdienā Latvijā jau astoto gadu svinējām Tēva dienu. Pirmo reizi pasaulē Tēva diena tika atzīmēta 1910. gadā Amerikas Savienotajās Valstīs. Gadsimta laikā šie svētki iemantojuši nozīmīgu vietu – tos svin 135 valstīs. Dažādās zemēs svētku datums atšķiras. Lielā daļā valstu, kurās dominē katoļticība, Tēva dienu svin 19. martā. Tas tāpēc, ka šai datumā kristīgā baznīca atzīmē Svētā Jāzepa dienu. Tiek pieminēts Jēzus Kristus audzītēvs un Vissvētākās Jaunavas Marijas ligavainis – cilvēks, kuram vienam no pirmajiem bija gods savām acīm skatīt Dieva Dēlu.

Draudzes vīru sarunas pie ugunsкура Tēva dienā.

Tā kā Latvijā Tēva diena tiek atzīmēta salīdzinoši neilgu laiku, šo svētku svinēšanā īpašas tradīcijas nav novērotas. Tomēr ar katru gadu Tēva diena iegūst arvien lielāku sabiedrības atsaucību (koncerti, gājieni, sporta aktivitātes) un līdztekus Mātes dienai pakāpeniski kļūst par nozīmīgiem ģimenes svētkiem.

Redakcija

PĀRDOMAS PAR TĒVA DIENU

Tēva diena ir jauna, bet ļoti būtiska tradīcija. Manā ģimenē tā vēl nav kļuvusi par tradīciju, bet šogad ģimeņu grupiņā svinējām Tēva dienu ar sportiskām aktivitātēm. Tēviem, vīriem ir svarīgi būt mazliet nepieradinātiem, mežonīgiem. Kādā interneta portālā par godu Tēva dienai bija intere-

santa piezīme pie receptes Tēva dienai: „Karstie salāti, kas sasildīs pat visskarbākā tētuka sirdi”.

Tēvs, lai cik „nepieradināts” būtu, ir ģimenes stūrakmens. Attiecībās ar savu tēvu bērni mācās veidot attiecības ar Dievu. Zēni tēvā redz savu nākamo lomu ģimenē, bet meitenes – sava dzīvesbiedra prototipu. Jau agrā bērnībā bērni mācās sadzīvot ar vīrieti, kurš ne vienmēr rīkojas pareizi, bet kura misija ir uzņemties atbildību, kurš mīl risku, kurš šād tad noslēdzas, jeb „ielien alā”, bet kurš parasti cenšas

aizstāvēt un uzturēt savu ģimeni.

Mūsu sabiedrībā vispār ir diezgan liela tēvišķības krīze. Daudzi tēvi ir alkohola varā, daudzi strādā no agra rīta līdz vēlam vakaram, citi ir aizgājuši no ģimenes vai aizbraukuši uz ārzemēm. Tēvs ģimenē bieži vien ir kā pielikums, kā trans, kura loma ir pie avīzes vai pie televizora (datora).

To labi raksturo kāds citāts no kāda skolēna sacerējuma: „Mūsu ģimenē katram ir sava gulta. Tikai tētim nav, tāpēc viņam jāguļ pie mammas.”

Bet tēvam būtu jābūt ģimenes balstam. Tāpat kā garīgo dzīvi mēs balstām uz cerību, ticību Dievā, tā ģimenes dzīvei jābūt balstītai uz tēvu, ģimenes galvu. Tas ir abpusējs process – vīrietis bieži vien neprot uzņemties atbildību, bet pārējie var palīdzēt, cenšoties uzticēties un nepārņemot vadības grožus.

Tēva dienu varam attiecināt arī uz Dievu – Tēvu, mūsu Debesu Tēvu, kuram Baznīcas liturģiskajā kalendārā nav īpašas svinamās dienas vai svētku. Ir Jēzum, Marijai, Svētajam Garam, bet Tēvam? Tēvs ir Radītājs, visa pastāvošā pirmavots un transcendentā autoritāte, un vienlaikus Viņš ir labestība un apredzība, kas mīl visus savus bērnus (KBK). Pārdomājot par tēvišķību, varam pārdomāt Katehismā teikto: „Viņš ir Dievs. Viņš stāv pāri arī cilvēckajai tēvišķībai un mātišķībai, tai pašā laikā būdams to avots un mērs: neviena cilvēks nav tēvs tā, kā Dievs ir Tēvs.”

Domāju, ka mums visiem ir sev jāatbild uz jautājumu – vai Tēva diena ir piemiņas diena vai svinama diena. Vai pieminam savu/sev zudošu tēvišķību vai svinam lielo Dieva uzticēto misiju.

Aivars Zariņš

ĢIMEŅU TIKŠANĀS TĒVA DIENĀ

11. septembrī, atzīmējot Tēva dienu, notika draudzes ģimeņu tikšanās. Par godu Tēva dienai tradicionāli mēģinājām noorganizēt kādu sportisku aktivitāti. Šogad tas bija volejbola mačs Smecerēs sila sporta bāzē. Diena bija lieliska, un laiks saulains un silts. Spēlē iesaistījās gan vīri, gan sievas un bēr-

ni, arī priesteris Pāvils un māsa Emanuēla. Kad vīri devās uz spēli, sievas palika uz sarunu ar māsu Emanuēlu. Māsa aicināja lūgties par sievietēm, ar kurām dzīvo līdzās sociālā centra telpās. Pārrunājām, kā aizstāvēt dzīvību jau no ieņemšanas brīža, kā par šiem jautājumiem uzrunāt sabiedrību un ārstus. Māsa Emanuēla aicināja ar savu piemēru liecināt par to, ka bērni ir Dieva svētība un kādu prieku tie sniedz ģimenēm. Savukārt sievas atzina, ka vēlētos būt vēl ziņošākas, lai spētu argumentēt savu pārliecību sarunā ar nekristiešiem.

Agnese Liepiņa

ANEKNOTE ☺

Divi vīri satiekas un sarunājas. Viens prasa, kā kolēģis satiek ar saviem bērniem, kā bērni viņu uztver. Uzrunātais atbild, ka bērni uz viņu skatās kā uz Dievu. – Kā tā? – brīnās jautātājs. – Kā tas izpaužas?

Ģimenes tēvs stāsta: – Ikdienā bērni ar mani nerunā, draugu klātbūtnē tēlo, ka nepazīst, bet, kad notiek lielas nepatīkšanas, tad gan ātri skrien pie manis.

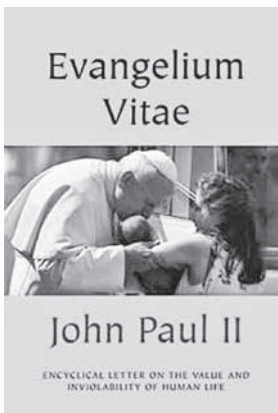

Volejbols Tēva dienā Smecerēs sila sporta bāzē.

DZĪVĪBAS EVAŅĢĒLIJS CILVĒKU SABIEDRĪBAI

Pirms desmit mēnešiem Dievs sūtīja mani un māsu Gabriēlu uz Madonas katoļu draudzi. Mūsu kongregācijas māsu Antonīāņu no Kristus Karaļa mērķis ir sargāt nedzimušo bērnu dzīvību. Mēs vēlamies dalīties pieredzē, cik svarīga ir cilvēka dzīvība, par kuru raksta svētigais Jānis Pāvils II savā Enciklikālajā vēstulē „Dzīvības Evaņģēlijs” („*Evangelium Vitae*”, 1995). Tas katoļu Baznīcā ir vissvarīgākais dokuments, kurā rakstīts par dzīvību. Tāpēc arī turpmāk vēlētos publicēt fragmentus no šī dokumenta par cilvēka dzīves vērtību un neaizskaramību.

Dzīvības evaņģēlijs ir Jēzus vēsts vadmotīvs. Dieņu no dienas ar mīlestību to saņem Baznīca, tas jāsludina ar drošu uzticību kā „labā vēsts” jebkura vecuma un kultūras cilvēkiem. (EV1). Dzīvības evaņģēlijs ir domāts visai cilvēku sabiedrībai. (EV101).

„*To mēs rakstām jums, lai jūsu prieks būtu pilnīgs*” (1 Jņ 1:4). Dzīvības evaņģēlija atklāsmē ir dāvāta visiem cilvēkiem, lai katrs vīrs un katra sieva varētu baudīt sadraudzību ar mums un Svēto Trīsvienību (1 Jņ 1:3).

Dzīvības evaņģēlijs ir paredzēts ne vien ticīgajiem, bet gan katram cilvēkam. Dzīvības jautājums un tā aizstāvība nav tikai kristiešu rūpe. Kaut arī ticība dāvā īpašu gaismu un spēku, ar šo jautājumu savā apziņā sastopas ikviens cilvēks, kurš meklē patiesību un domā par cilvēces nākotni. Nav šaubu, ka dzīvība ir svēta un tai piemīt reliģiska vērtība, taču šī vērtība nekādā gadījumā nav tikai ticīgo monopols. Dzīvības vērtību sava saprāta gaismā var aptvert jebkurš cilvēks, un tādejādi tā neizbēgami skar ikvienu. (EV 101).

Māsa Emanuēla

BRAUCIENS UZ IKŠKILES KLOSTERI

Kad desmit mūsu draudzes cilvēki vasarī saņēma skapulāru, izskanēja doma doties pateicības ceļojumā uz Ikšķiles klosteri. **30. septembrī** visi, kas draudzē nēsā skapulāru, aicināti šim ceļojumam pievienoties (pieteikšanās pie Venerandas Peļņas, t. 26592737).

Baskāju Karmela ordeņa māsu klosteris ir pirmais kontemplatīvais klauzūras klosteris Latvijā kopš baznīcas reformācijas laikiem 16. gadsimtā. Katoļu Baznīcā ir dažādi klosterdzīves paveidi. Klauzūras klosteris nozīmē to, ka māšas ir aicinātas savu dzīvi

veltīt lūgšanai un darbam klostera iekšienē, neizejot no tā un atsakoties no misionāra darba pasaulē.

Noslēgtu lūgšanu dzīvi klusumā klosterī ikšķilē kopumā var vadīt divdesmit māšas. Pēc Karmela klostera regulas vienā kopienā drīkst būt 21 māsa, jo katra kopiena dzīvo kā liela ģimene.

Nereti tie, kas dzīvojam pasaulē, pat nevaram iedomāties, kādu svētību nes šādas lūgšanu salas un kādu aizsardzību un žēlastību straumi var sniegt māsu darbs, viņu pašai izlēdzīgie aizlūgumi.

TREŠĀ HARIZMĀTISKĀ SLAVĒŠANA RĪGĀ

9. septembrī Rīgas Kristus Karaļa draudzē notika Jubilejas gada trešā harizmātiskā slavēšana. Uz to devās arī mūsu draudzes pārstāvji; priesterim Pāvilam bija uzticēts vadīt slavētāju mūziķu grupu. Svētā Gara piesaukšana, Svētā Mise, konference un lūgšanas par Svētā Gara izliešanu bija notikuma izsludinātā programma. Slavēšanā piedalījās virkne konsekrēto personu, tiešraidi translēja Radio Marija Latvija.

Vakara gaitā liecību par iepriekšējo slavēšanu un tajā saņemtajām Svētā Gara žēlastībām sniedza Madonas katoļu draudzes pārstāvis Valdis Bartuševičs. Spriežot pēc skaļajiem aplausiem, šī uzstāšanās nevienu neatstāja vienaldzīgu.

Pārsteigums bija iespēja mācīties deju soļus. Dejas meditāciju Betānijas dominikāņu māsu kongregācijas māsa Diāna pirms vairāk nekā 10 gadiem uz Latviju atveda no Vācijas. Tur viņa īpašā Sakrālās dejas institūtā studēja gan deju, gan kustību terapiju. Pēc atgriešanās klostermāsa Latvijā izveidoja dejas meditāciju programmu, apvienojot citu deju skolu pieredzi un savu personīgo izpratni.

Rīgas Kristus Karaļa baznīcā šoreiz gan netika demonstrēta izvērsta deju program-

ma, vien pāris dejas, kuras māsa parādīja interesentiem. Un dejoja visa baznīca: kā mazs mākonītis netālu griezās omulīgs vīrs labākajos gados, priekšējās rindās dejoja priesteris Pāvils, un dāmas (tai skaitā mūsu māsa Emanuēla) uz dejošanu vispār nebija jānudina – visām bija prieks izkustēties un apgūt ko jaunu.

Vakara turpinājumā sekoja agape un savstarpējas sarunas. Mans ceļš krustojās ar madonieti Guntu Strodi. Gunta pēc svētceļojuma uz Aglonu ir veikusi izvēli, kurai gatavojās ilgāku laiku – viņa ir nolēmusi kļūt par klostermāsu. Gunta savu izšķiršanos veikusi par labu Ķīpsalas klosterim, kur dzīvo Bezvainīgās Vissvētākās Jaunavas Marijas māšas kalpones, un klosteri vada madoniete – māsa Inese Ieva Lietaviete. Kā zināms, minētās kongregācijas māšas negērbjas habitos, turklāt pa dienu viņas strādā savā profesijā (par psiholoģi, skolotāju, ārsti utt.).

– Palūdzieties, lai šis ceļš, sākot no māsu un viņu pienākumu asistēšanas, vairāku gadu mācībām Polijā līdz pat solījumu salikšanai kļūtu iespējams! Palūdzieties arī par manu mammu, lai viņa šo izvēli pieņem! – draudzei vēlēja Gunta.

Inese Elsiņa

Gunta Strode (vidū) svētceļojuma laikā uz Aglonu. Rīgas Romas katoļu Kristus Karaļa baznīca.

PĀRDOMAS PAR GARĪGO DZĪVI SVEŠUMĀ

Jaunā vietā, ģeogrāfiskā vai paša noliktā sākumpunktā, kur šķietami nekā nav, nevar saņemt mazāk, var iegūt vairāk – tukšumu vai pilnību. Uz kuru pusi griezties, tas katra paša ziņā, jo abās pusēs iespēju ir daudz.

Uz laiku aizbraucot no Latvijas, līdzīgu paņēmu Biblii, „Mieram tuvu”, kā arī dāvanas, pie kurām tiku svētceļojuma laikā uz Algonu. Pirmā no tām ir grāmata par māti Terēzi. Tā nav aktuāla lasāmviela tikai šobrīd, kad priecājamies par Mātes Terēzes no Kalkutas kanonizāciju. Tā bija, ir un būs izcila lasāmviela arī pēc svētkiem, kurus 4. septembrī svinējam. Neesmu grāmatai pat pusē, taču tā no jauna iedzudinājusi sirdi ilgas kāda bērniņas sapņa īstenošanai... Otrā dāvana – Rožukronis. Atzišos, neprotu to īsti lūgt, tāpēc pareizāk laikam to būtu saukt par Rožukrona daļas ikvakara lūgšanas improvizāciju.

Man līdzīri arī lapiņa ar norādēm Bībelē, ko būtu svētīgi pārdomāt. Ar to iet diezgan grūti. Neizprotu un baidos nonākt pie aplamiem secinājumiem. Madonā paspēju būt tikai uz vienu Bībeles stundu, bet tās tāpat kā Mises man pietrūkst visvairāk. Jā, šobrīd uz Misi svētdienās aiziet nevaru. Labā ziņa ir tā, ka Anglijā diezgan daudzās darba vietās respektē darbinieku garīgās vajadzības, un, ja darbinieks izsaka lūgumu ielikt maiņu tā, lai reliģisku apsvērumu dēļ nebūtu jāstrādā noteiktā dienā, tas tiek izdarīts – vismaz tajā uzņēmumā, kurā šobrīd strādāju. Tuvumā ir katoļu baznīca ar poļu priesteri. Citus ticī-

gus latviešus pagaidām satikusi neesmu, bet veicu pirmos soļus, lai mēs satiktos.

Svarīgs moments, esot prom, ir arī kontakti ar tuviniekiem, Sv. Mises audio ierakstos un Radio Marija.

Vai nav bail, ka šeit varu pagriezties tukšuma virzienā? Protams, ir. Kārdinājumu ir daudz. Bet ceru, ka bailes nekļūs par galveno iemeslu, kāpēc turpinu iet ticības ceļu.

Kad pirmo reizi (pagaidām vienīgo) izlasīju Bībeli, mani burtiski apbūra teikums no Laiku grāmatas: „Ja vien Tu Viņu meklēsi, tad Viņš tevi atradīs...” (1. Laiku 28:9). Tāpēc, lai kur arī neatrastos, nebeidzu sajūsmināties par Dieva iedrošinošiem mirkļiem, ka Viņš patiešām ir. Meklēšanas un ieraudzīšanas mirkļiem. Tie nav lieli pasākumi, nozīmīgas personas vai ēkas, bet bezgalīgi

skaisti sikumi, apzināti esamības mirkļi – jauna diena, saules staru lietusi, pirmā salna, lietusi, negaiss, prieks par kādu satikšanos, radu bērnu dāvāta, rokā izkususi konfekte, vecāku rūpes it kā nevieta, reizēm pat sāpes, asaras – viss, kas bez vārdiem saka – ir tik daudz ko mīlēt un par ko pateikties. Viss, ko var redzēt un arī neredzēt, atkarībā no tā, cik redzīga ir sirds.

Un ja Dievs katru dienu dāvā šos esamības apliecinājumus, lai kur un kādā fiziskā un emocionālā stāvoklī arī neatrastos, ceru, ka man pietiks ticības, pacietības un spēka neaizgriezties no Viņa. Jo Viņš ir! Ir tālāk, dziļāk!

Līga Irbe, Ineses Elsiņas foto

Raksta autore šīs vasaras ceļā uz Aglonu.

IZLŪGTA ŽĒLASTĪBA. VECĀKI SALAULĀJAS

Par savu aizvadītās vasaras sevišķo notikumu stāsta draudzes pārstāve **Janīna Bleidele**.

– Man sen kremta, ka mani vecāki nav salaulājušies, – izdevumam atklāj Janīna. – Mamma ļoti gribēja, bet problēma bija tēvā. Nav tā, ka vecāki būtu ateisti – uz baznīcu viņi gāja, bet laulības sakraments jaunībā izpalika. Pirms 50 gadiem, kad abi bija nolēmuši laulāties, tētis savā ziņā nobijās. Viņš tolaik bija komunistiskajā partijā (padomju laikā partijā vajadzēja stāties no visiem darbaļaužu slāņiem), tēvs strādāja kolhozā, bija traktorists un kombainieris. Drīz, uzzinot jaunumus, atskrēja partijas sekretāre un pavēstīja, ka būs lielas nepatīkšanas, ja pāris laulāsies baznīcā. Kāzas netika rīkotas, rocība tolaik nebija liela, vecāki sarakstījās, bet uz baznīcu neaizgāja. Mammai šī sāpe saglabājās visu mūžu, ar rūgtumu un

aizvainojumu viņa tā arī dzīvoja. Likās – jo tālāk, jo būs grūtāk pieiet pie grēksūdzes, izlīgt ar Dievu un saņemt sakramentus.

Šovasar vecākiem apritēja Zelta kāzu jubileja, un mēs, meitas, mudinājām, ka mūža nogalē beidzot taču vajadzētu salaulāties. Tēvu nevarēja iekustināt, mamma to, protams, vēlējās.

Par vecāku laulības nodomu intensīvi sāku lūgties. Lūdzos gan Madonas kapelā, gan baznīcā, gan mājās. Februāri, kad draudzes namā notika tikšanās ar kapelas dežurantiem, savu sāpi izteicu Kalna skolas pārstāvei Antrai. Viņa solīja, ka palūgsies un lūgs šai nodomā kopā ar savu kopienu. Rezultātā viss nostrādāja – vecāki paši (!) sarunāja tikšanos ar vietējo priesteri (viņi dzīvo Latgalē), piegāja pie grēksūdzes, saņēma Sv. Komūniju un 27. augustā salaulājās. Pateicība Dievam!

IESPĒJA UZZINĀT UN TAPT DZIEDINĀTAM

No 7. līdz 9. oktobrim Rīgas Kultūru vidusskolā risināsies katoļu priestera tēva Džeimsa Mandžakala (James Manjackal M.S.F.S) garīgās un fiziskās dziedināšanas.

Caur tēvu Džeimsu (attēlā) Jēzus ir dziedinājis cilvēkus no multip-lās sklerozes, vēža, HIV, sirds un asinsvadu saslimšanām, kā arī iekšējām un ārējām atkarībām.

Džeimss Mandžakals ir katoļu misionārs no Indijas, vairāku evaņģēlizācijas skolu izveidotājs, grāmatu autors, vadījis seminārus un rekolekcijas 90 valstīs. Nodibinājis apustulisko kopienu „Charis Marien Maids” neprecētām sievietēm, kuras veltītas Jēzum. Jubilejas gadā pāvests Francisks viņu svētījis būt Žēlsirdības misionāram.

Tēvu Džeimsu uz Latviju uzaicinājis arhibīskaps Zbignevs Stankevičs.

Šis būs pirmās un, iespējams, vienīgās priestera Džeimsa rekolekcijas Latvijā, jo priesteris ir gados un viņa veselības stāvoklis ir Dieva rokās, taču, neskatoties uz to, Svētais Gars caur viņu runā vēl spēcīgāk nekā iepriekš.

Kopā ar tēvu Džeimsu lekcijas vadīs ārsts-psihoaterapeits Ričijis Landaro no Peru.

Rekolekcijās tiks nodrošināts tulkojums latviešu valodā. Iespējama nakšņošana turpat skolā, līdzīgi ņemot savus matračus un guļammaisus.

Dalības maksa – 20 eiro. Pieteikšanās mājaslapā: <http://www.riga2016.lv>.

MINISTRANTU ĪPAŠAIS TĒRPS

Novērtējot, cik nepastāvīgs skaits piekalpotāju ir draudzē dievkalpojumu laikā, priesteris Pāvils nolēmis aicināt potenciālos ministrantus tikties un uzsākt šo nepieciešamo kalpojumu.

Septembrī notiek sarunas un neliela apmācība, ikviens puisis un virs, kas par šo aicinājumu vēl nav dzirdējis, lūgts personīgi pieteikties pie prāvesta!

Mūsu izdevumā savukārt nedaudz pakavēsimies pie ministrantu ārējā ietērpā. Piekalpotāju liturģisko apģērbu liturģisko funkciju veikšanai sauc par komžu. Komža ir baltas krāsas tērps, kas simbolizē dvēseles tīrību un sirds-skaidrību. Komža sniedzas līdz ceļiem, taču var būt arī garāka. Komžai raksturīgas platas piedurknes. Kakla izgriezums ir ovāls, retāk

Sv. Mise Madonas katoļu baznīcā.

apaļš vai četrstūrainis un tik liels, lai komžu var brīvi uzvilkt pāri galvai. Valkājot komžu, nekad nelieto jostu. Komžu rotā ar iešuvi, tērpa apakšējo apmali var rotāt ar izšuvumiem,

kā arī mežģinēm. Pareizs tērpa mākslinieciskais noformējums prasā, lai tērpa apmales rotājums ne tikai greznotu, bet arī padarītu apmali stingrāku un smagāku. Pastāv atšķirības starp svētku komžām, kas ir greznākas, un ikdienas, kas ir necilākas.

Komžu var valkāt arī garīdznieki visos dievkalpojumos, izdalot sakramentus, kā arī sprediķojot. Komžu vienmēr valkā altāra piekalpotāji jeb ministranti liturģisko funkciju veikšanas laikā.

Redakcija

AICINĀM JAUNIEŠUS UZ JAUNIEŠU VAKARIEM!

Draudzē ir uzsākta jauna iniciatīva – jauniešu vakari ceturtdienās. Visi jaunieši laipni aicināti!

Jau 8. septembrī, kas ir īpaša diena – Svētās Marijas dzimšanas diena, notika mūsu pirmā tikšanās. Sākumā tie, kas vēlējās, varēja piedalīties Sv. Misē, kas noritēja muzikālā jauniešu pielūgsmes garā, bet pēc Svētās Mises ap pulksten 19 visi jaunieši bija aicināti uz kopā būšanu un sadraudzību draudzes namā.

Pamazām mēs veidojamies, mēģinām sapsrast Dieva gribu un jauniešu vēlmes, kas

ir tas, kas jauniešus uzrunātu. Īpaši gribas klausīties, ko Dievs vēlas, jo daudzi jaunieši vēl neapzinās, ko „tukšais sirds stūrītis”, kas domāts Dievam, vēlas. Kā to aizpildīt? Kas ir daudzo ilgu patiesais papildītājs?

Ir padomā liecības, filmas, lūgšanas, spēles, izbraukumi, Svēto Rakstu apcere, mazas mācības, slavēšana, iespējams, arī kāda kopīga laba darba veikšana – tuvākmīlestība. Ceru, ka Dievs mums būs pirmajā vietā, tāpēc lūdzieties par mums, par jaunatni, lai tā kļūtu par „zemes sāli”.

Diāna Dzene

LŪDZAS AR IKONAS PALĪDZĪBU

Vairākās Bībeles stundās priesteris Pāvils klātesošos aicināja iedziļināties, ko nozīmē ikona un kā ar to lūgties.

13. septembrī Bībeles stundas dalībnieki lūdzās ar svētā Pāvila ikonu (attēlā). Tā kā Madonas Lūgšanu kapelā arī ir ikona (veltīta Dievmātei), ar uzziņāto informāciju iepazīstināsim lasītājus.

Ikona (no grieķu: εἰκών, eikon „attēls”) ir svētbilde, kurā attēlotas personas vai notikumi, kas tiek uzskatīti par svētiem baznīcas vēsturē. Ikona ir īpašas pielūgsmes priekšmets, tā ir saite ar tagadni un mūžību. Ikona līdzīgi kā Bībele ir rīks, kā sadzirdēt Dieva vārdu. Caur to ar tajā attēloto var runāt (lūgt). Ikona palīdz koncentrēties lūgšanai. Ikona ir logs, caur kuru ieraudzīt Dievu, tā rodas no lūgšanas un domāta lūgšanai (ne izstādei).

Ikonās attēloto svēto tēli ir dogmatiski, tāpēc ikonu gleznošana ir kanonizēta, t.i., saskaņā ar Dievu (ikonu sižetu kanonizēšana notika ekumēniskajos koncilos).

Ikonu glezniecības galvenā īpatnība ir tā, ka nekad tajās nav gaismēnu. Ir gaisma vai tumsa. Tam ir arī teoloģisks pamatojums – ikonās tiek attēlota cita – gaismas – pasaule. Ikonu neglezno, bet raksta. Caur krāsām un veidiem ikona pauž Dieva vārdu, rāda iekšējo pasauli, kāda tā izskatās no Dieva puses. Ikonu būvē pēc teksta principiem, kur ikkatru elementu traktē kā zīmi – krāsu, gaismu, žestu, seju, acis, telpu, laiku.

Ikona vienmēr būs līdz galam neizrunāta, tāpēc pie tās var lūgties kaut tūkstošiem reižu. Tā ir kā dziļa aka, kas nav izsmeļama, kas sūta pie neizsmeļamā Dieva un paplašina iekšējo redzi. Jo vairāk pie ikonas lūdzamies, jo pieaug ticība. Mēs atveramies Dievam, veidojam mīlestības attiecības. Uzlūkojot ikonu, tirām savu skatienu, savu iekšējo pasauli.

Sagatavoja **Inese Elsiņa**

PIEDALIES UN NĀC UZ FILMU VAKARIEM!

Labs kino Latvijā vienmēr bijis cieņā. Lai atceramies starptautisko kino festivālu „Ar-senāls” – 2012. gadā pēc 25 gadus ilgas pastāvēšanas tas diemžēl tika slēgts. Šoruden 24. reizi Rīgā notiek kino festivāls „Baltijas pērle”, tāpat viens pēc otra ik vasaru uzplaukst brīvdabas gardēžu kino seansi. Protams, ne vienmēr avangarda kino nes avangarda izjūtas, tomēr kopumā laba filma tāpat kā laba mūzika un literatūra sniedz mākslas

pārdzīvojumus un pat katarsi.

Lai iepazītu vērtīgas filmas ar kristīgu saturu, draudzē reizi mēnesī plānots piedāvāt kino vakarus. Pirmais no tiem notiks **21. oktobrī pulksten 19 Valdemāra bulvāri 18**. Vakara gaitā skatīsimies filmu „Es esmu” (par reālo Dieva klātbūtni Euharistijā), pēc filmas iespējama diskusija, ko vadīs priesteris Pāvils. Laipni aicināti!

Redakcija

SKOLOTĀJI LIECINA PAR SAVU TICĪBU

Septembrī skolā atgriežas gan bērni, gan skolotāji. Centāmie noskaidrot, vai, mācot dažādus priekšmetus, skolotāji var sniegt integrētu pieeju un savās stundās ienest kristīgu garu.

Atbild Madonas Valsts ģimnāzijas skolotāja **Zane Beģe-Begge**: – Diemžēl jāsap, ka man nav izteikti pozitīvas pieredzes šajā jautājumā. Viss atkarīgs no klases kolektīva. Ir bijušas klases, kurās ir daudz kristiešu, kuri pat aizrāda, ja skolotājs liek stundās darīt kaut ko, kas viņuprāt nebūtu Dievam pa prātam (piemēram, zīmēt senlatviešu zīmes). Ir bijušas klases, kurās meitenes mājturībā pirms ēšanas kopīgi lūdza. Ir bijuši klases kolektīvi, kuros kādam ir izteiktas pretenzijas pret visiem kristiešiem un kristīgo ticību kā tādu. Pat agresija, dusmas, izteikts noliegums. Šādus jauniešus, manuprāt, pārliecināt par pretējo ir neiespējami. Secinājums – kristīgo garu stundās ieviest nav viegli. Ko es spēju – tas ir ar savu rīcību, rakstura īpašībām mazliet šo garu tomēr uzturēt.

Madonas pilsētas 1. vidusskolas skolotāja **Sanita Solovjeva**: – Kā pedagogs ar nelieliem pārtraukumiem skolā strādāju 22 gadus. Esmu vairāku priekšmetu pasniedzēja – mājturība un tehnoloģijas (5.–9. kl.), kristīgā mācība (1.–3. kl.), ētika un mājaisniecība vidusskolas klasēs. Laikā, kad pati atgriezās pie ticības, sapratu, ka skolotājas darbs ir mans aicinājums. Šajā mācību gadā pasniedzu mājaisniecību 12. klasē. Priekšmeta saturs

ir ļoti plašs, sākot ar tēmām par vērtībām mūsdienu pasaulē, ģimeni kā vērtību un sabiedrības pamatsūnu, savstarpējo komunikāciju.

Mūsdienās skolotājam ir daudz uzdevumu, tomēr arī liela brīvība, jo valsts izglītības standarts dod iespēju brīvi veidot savu programmu, kuru apstiprina skolas administrācija. Šo iespēju esmu izmantojusi vairākkārt, un šogad, veidojot jaunu programmu mājaisniecības priekšmetā 12. klasei, īpašu uzmanību pievērsu bioētikai. Mēs dzīvojam laikmetā, kad nav iespējams izsekot līdz zinātniskajiem atklājumiem un straujās zinātnes attīstības dēļ esam nonākuši jaunu ētisku problēmu priekšā. Iespējas, kas tiek pavērtas ar biotehnoloģijas, medicīnas un bioloģijas sasniegumiem, skar cilvēku un viņa dzīvi tās visdziļākajā būtībā. Jau kopš ieņemšanas brīža cilvēka dzīve var tikt izskatīta par apdraudētu, jo, vai esam tiesiski uz ģenētisku embriju selekciju, vai mums ir tiesības eksperimentēt ar embrijiem līdz noteiktai attīstības stadijai, vai ģenētiskās bankas nerada risku cilvēku privātajai dzīvei? Visi šie jautājumi ir cieši saistīti ar pamatjautājumu – kas ir cilvēks. Kā pedagogam man ir uzdevums runāt par šīm tēmām, iesaistīt jauniešus diskusijās, aicināt domāt.

Jaunieši nereti jautā arī manu viedokli, un tieši tas ir brīdis, kad varu apliecināt savu ticību. Pirms dažiem gadiem bija klase, kurā nekad nepieminēju vārdu „Dievs”, tomēr diskusijā kāda jaunieta apliecināja savu ticību Kungam. Es iepauzēju, baidīdamās no klases reakcijas. Tomēr izrādījās, ka lielākā daļa jauniešu ir pazīstami ar ticību, jo vairākkārt apmeklējuši vasaras nometnes „Ērgļa spārnos”. Kungs, vadi mūs, vecākus un skolotājus, bērnu audzināšanas darbā, izmanto mūs kā savus instrumentus un dāvā gudrību! Amen.

IZRĀDE RAISA PĀRDOMAS

Septembrī Jaunajā Rīgas teātrī notika pirmizrāde režisora Alvja Hermaņa izrādei „Pakļaušanās”. Iestudējums, par kuru man noteikti nav viennozīmīga vērtējuma, par kuru nevaru atbildēt – patika vai nepatika.

Lugas darbība risinās Francijā 2022. gadā, kas, starp citu, nav aizkalniem un rakstīta pavisam nesen, jo tiek pieminēti labi zināmi franču politiķi – Fransuā Olands, Mari Lepēna (abi parādīti nepievilcīgā, ironiskā gaismā). Francijā tuvojas prezidenta vēlēšanas, kurās līdzās minētajiem balotējas arī musulmaņu brālības pārstāvis Mohameds. Izrādes galvenais varonis ir inteliģences pārstāvis, augstskolas pasniedzējs Fransuā, ar kuru tēlu tiek parādītas Rietumu pasaules vērtības, pareizāk sakot, to trūkums. Fransuā dzīvē galvenais ir viņa labsajūta, viņa baudas, kas tiek noliktas Dieva vietā. Dzīve bez jebkāda morālā pamata, bez principiem, bez ticības. Tukšums, kuru aizpilda sakari ar studentēm, par kuriem bez mazākās nožēlas tiek konstatēts fakts: „Viņa pati visu pārtrauca...” Ne tikai mīlestībai, bet arī draudzībai nav nekādas vērtības. Saskaņojot ar draugiem notiek tik atsvešināti, neizrādot ne mazāko interesi ne par otra cilvēka pausto viedokli, ne par viņu pašu... Galveno varoni neinteresē nekas, kas neskar viņa paša personu. Arī fakts, ka vēlēšanās uzvar musulmaņu pārstāvis, viņā nerada nekādas emocijas, tā ir tikai viena ziņa citu starpā. Pārdomas raisa vien tas, ka, izejot ārā, vairs nevar vērot sieviešu figūras, jo visas pēkšņi

ir ietērptas, nē, ne jau parandzās, bet maisīgās, visu nosedzošās drēbēs.

Taču dzīve mainās, pasniedzēja darbs Sorbonnas (nu jau) Islama universitātē tiek zaudēts, jo tur strādā tikai musulmaņi. Tukšums. Vēl lielāks nekā pirms tam. Tai pašā laikā it kā ir iespējams saglabāt dzīves kvalitāti, jo tiek piešķirta pensija, kura četrdesmit četrus gadus vecajam vīrietim ir tikpat liela, kādu viņš būtu saņēmis, aiziedams

Publicitātes foto.

pelnītā atpūtā valsts noteiktajā vecumā.

Šinī brīdī pie Fransuā ierodas draugs, kurš informē par jaunākajām pārmaiņām augstskolā un savā personīgajā dzīvē: „Tu saņem pensiju? Liela... Bet alga lielāka... Trīs reizes... Esmu apņēmis sievu!... drīz ņemšu otru...” Tad seko darba piedāvājums no rektora kopā ar nevainīgu brošūriņu, kas iepazīstina ar musulmaņu ticības priekšrocībām. Ar rektora sniegtiem paskaidrojumiem, ka kristietība pretstatā islamam ir sievišķīga, tātad vāja reliģija. Un lugas galvenais varonis pāriet islamticībā. Ne jau tāpēc, ka būtu ieticējis, bet tāpēc, ka materiālās pasaules labumiem viņš pretoties nespēj. Nespēj atteikties ne no vienas baudas, ko sniedz pārtikusi dzīve.

Izrāde izraisa pārdomas. Par mums pašiem, par mūsu ticību. Kā mēs spējam pretoties kārdinājumiem, izturēt pārbaudījumus. Cik stiprs esam katrs par sevi, cik ar savu dzīvi apliecinām savu kristietību.

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
E-pasts: draudze@madona.lv
<http://www.draugiem.lv/madonasdraudze>
<https://www.facebook.com/madonasdraudze>
Twitter: @Madonasdraudze
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: psksamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Atvērta visu diennakti (Raiņa iela 5)
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mīse Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien, trešdien, piektdien – plkst. 8
Otrdien, ceturtdien – plkst. 18
Sestdien – plkst. 10
Svētdien – plkst. 11 un 18

Lai saņemtu draudzes jaunumus un iknedēļas pasākumu grafiku savā e-pastā, ir jāpiesakās, rakstot uz e-pastu: mdravize@gmail.com

Draudzes kalpojumi

Pastorāti

Vada (pārmaiņus): Raimonds, Ilona Grīgi (t. 29397217) un Anita Cibule (t. 26464574)
Laiks: katru ceturtdienu plkst. 18.45
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša pēdējā piektdienā plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā – Nepieciešami cilvēki, kas palīdzētu kalpošanai slimnīcā!
Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Caritas Latvija Madonas draudzes kalpotāju grupa

Kontakti: Olga Madžule (t. 26548915)

Muzikālās nodarbības bērniem „Mazais Jēriņš” (5–7 gadi)

Vieta: Jauniešu centrs KUBS (Raiņa 12)
Kontakti: Dace Sināte (t. 26442207)

Jauniešu tikšanās

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Baznīcas mājiņa
Kontakti: Alina (t. 20061605),
Lauma (t. 26350919), Zane (t. 28318430),
Diāna (t. 26575826)

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola,
Agnese Liepiņa (t. 26388710),
Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – svētā Pāvila ikona.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidīka.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.